

valtiovarainministerio@vm.fi

Viite VM:n lausuntopyyntö 7.5.2018 luonnoksesta hallituksen esitykseksi laiksi verontilityslain 5 a ja 13 §:n muuttamisesta

Asia LAUSUNTO

Pyydettyä lausuntona viitekohdassa mainitussa asiassa maa- ja metsätalousministeriö toteaa seuraavaa.

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi verontilityslakia siten, että jaettaessa kuntien yhteisöveron metsävero-osuutta yksittäisille kunnille kunnan metsäerän laskennassa kaikki metsähehtaarit olisivat maakunnittain yhdenmukaisesti arvostettuja. Samalla luovuttaisiin jaottelemasta kunnan alueella sijaitsevia metsähehtaareja metsätalousskäytössä oleviin ja luonnonsuojelualueilla sijaitseviin metsämaihin. Yksittäisen kunnan metsäerän laskentaerän laskentaperusteena olisi kunnan metsähehtaarien kokonaismäärän suhteellinen osuus maakunnan vastaavasta hehtaarimäärästä.

Maa- ja metsätalousministeriö puoltaa ehdotuksia.

Laskentaperusteessa maakuntajakoon siirtyminen on luontevaa maakuntajaon tullessa uudeksi hallinnolliseksi jaotteluksi. Maakuntien sisällä luonnonolosuhteet ovat suhteellisen samankaltaisia oikeudenmukaisten kunnittaisten metsäerien laskemiseksi. Ehdotettu muutos myös yksinkertaistaa metsäerän laskentaa, mitä voidaan pitää hyvänä asiana.

Esityksen perusteluista olisi ehkä syytä korjata (sivulla 5, kappale 3), sillä luonnoksessa mainittu syy nykyisessä järjestelmässä talousmetsiä alhaisempiin arvoihin ei liene se, ettei luonnonsuojelualueita voida hoitaa yhtä tehokkaasti kuin talousmetsiä. Ero johtuu pikemminkin siitä, että varojen arvostamisesta verotuksessa annetun lain (1142/2005) 7 §:n mukainen metsän keskimääräinen vuotuinen tuotto sisältää myös metsien keskimääräiset hoitokulut, ja ilmoittaa keskimääräisen nettotulon. Lisäksi tuottoarvon muutokset perustuvat vuoden 2005 jälkeen kuluttajahintaindeksiin muutoksiin. Näiden eroavuuksien seurauksena luonnonsuojelualueiden laskennalliset hinnat ovat pienemmät, kuin talousmetsien todellisiin kantorahatuloihin perustuvat bruttokantorahatulot.

Paljon luonnonsuojelualueita omaavien kuntien kannalta on oikeudenmukaista, että elinkeinotoimintaa rajoittavat suojelupäätökset eivät laskentatavasta johtuen entisestään pienennä kuntien saamien yhteisöverojen osuuksia verrattuna tilanteeseen, jossa alueet olisi säilytetty talousskäytössä. Toisaalta suojelupäätökset myös luovat erityisesti kansallispuistoissa uutta taloudellista toimintaa kuntiin, jotka ovat siten myös hyötäneet suojelupäätöksistä

taloudellisen toiminnan lisääntymisen ja kunnalle jaettavan yhteisöveron kasvun kautta. Erilaisten luonnonsuojelualueiden erotteluun ei kuitenkaan liene perusteita.

Kuten esitysluonnoksessa todetaan, johtaisi metsähehtaarien käyttö koko valtakunnan tasolla yhtenäisenä laskentaperusteena epärealistisen suuriin muutoksiin kuntien metsäerien suuruuksissa. Ei voitaisi pitää oikeudenmukaisena järjestelmää, jossa tuottoarvoltaan hyvin erilaisia metsiä pidettäisiin verotuksellisesti samanarvoisina.

Metsäerän laskenta sisältää monta vaihetta ja useita toisiaan lähellä olevia käsitteitä. Esityksen selkeys paranisi, jos siihen sisällytettäisiin käsitekartta. Nyt lukija joutuu asiayhteydestä pääättelemään asioita, jotka olisi yksiselitteisemmin esitettävissä käsitekartan avulla.

Osastopäällikön sijainen,
metsäneuvos

Marja Kokkonen

Ylimetsänhoitaja

Matti Heikurainen

Tiedoksi: MMM/MBY Kokkonen, Mäkelä, Arpiainen ja Schildt